žení rekursní lhůty lhůta ta se nestaví a nenastává tedy prodloužení lhůty, jestliže úřad je výslovně nepovolil. Vzhledem k tomuto obsahu nař. rozhodnutí může nss toliko zkoumati, zda zem. úřad, potvrdiv rozhodnutí okr. úřadu, právem vyslovil, že odvolání de pres. 12. dubna 1930 bylo podáno pozdě, a nemůže se zabývati námitkami směřujícími proti meritu plat. příkazu, neboť po této stránce žal. úřad nerozhodl a podle obsahu výměru okr. úřadu z 14. června 1930 rozhodovati ani nemohl.

Námitky stížnosti spočívají na právním názoru, že podáním žádosti za prodloužení lhůty rekursní byl běh této lhůty zastaven až do vyřízení žádosti, k němuž příslušný úřad byl povinen. Názor tento je však mylný. Dávk. pravidla č. 143/22 stanoví kategoricky 14denní odvolací lhůtu proti plat. rozkazu a nemají ustanovení o tom, že by tuto lhůtu bylo možno prodloužiti. Ustanovení obdobné předpisu § 21 odst. 2 dávk. ř. č. 545/20 do dávk. prav. č. 143/22 převzato nebylo. Z toho, jakož i z předpisu § 16 odst. 3 dávk. prav. — jež připouští prodloužení lhůt daných úřadem podle tohoto § — a contrario dlužno naopak usuzovati, že prodloužení zákonné rekursní lhůty strana nejen nemůže požadovati, nýbrž, že vůbec není přípustno. Nemůže proto podání žádosti za prodloužení rekursní lhůty míti žádný vliv na běh této lhůty, a je docela bez významu, zda žádosti takové dostane se úřadem vyřízení čili nic. Nemohla tedy okolnost, že st-l podal ještě ve lhůtě žádost za prodloužení rekursní lhůty, míti účinek na běh této lhůty, rekursní lhůta bez ohledu na tuto žádost skončila uplynutím 14. dne po doručení plat. rozkazu, a odvolání podané po tomto termínu bylo tedy právem odmítnuto jako opožděné. Za tohoto stavu jsou všechny námitky vytýkající, že zem. inspektorát žádost tu nevyřídil včas a že ji nevyřídil správně, po případě, že žádost ta příslušným úřadem vůbec ještě nedošla vyřízení, bez významu, a není vadou, že se obdobnými námitkami rekursními okr., resp. zem. úřad nezabývaly.

St-l vytýká ovšem také ještě, že nebyla vyřízena jeho žádost z 10. dubna 1930 za navrácení v předešlý stav podle § 84 spr. ř. č. 8/28. K této námitce dlužno však podotknouti, že st-l v cit. podání — třebas žádal in eventum za mimořádné prominutí zmeškání rekursní lhůty — o cit. předpis se neopíral a ani opírati se nemohl, neboť šlo o zmeškání lhůty k procesnímu úkonu, který bylo předsevzíti u zem. inspektorátu, na takový případ neplatí však ustanovení § 84 spr. ř., které se týká restituce pro zmeškání procesních úkonů, které jest předsevzíti v řízení před úřady politickými. Na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty v řízení před zem. inspektorátem strana — kdyžtě tu není předpisu, takový nárok straně přiznávajícího — právního nároku nemá (srv. Boh. A 3297/24). Není tedy ani podstatnou vadou, dotýkající se práva strany (§ 2 zák. o ss), jestliže žal. úřad k zmíněnému petitu podání z 10. dubna 1930, resp. rekursu nevzal zřetele a výslovně jej nevyřídil.

Č. 10.677.

Dávka z přírůsku hodnoty nemovitostí: * Ustanovení § 8 posl. odst. pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí č. 143/1922 Sb. platí i tehdy, béře-li se za základ pro vyměření dávky nabývací hodnota nemovitostí.

(Nález ze dne 1. července 1933 č. 6465.)

Věc: Firma L. & W., velkoobchod s dřívím v P. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Smlouvami uzavřenými v r. 1925 stěžující si firma prodala různým kupcům stavební parcely v Č. Platebními rozkazy zem. inspektorátu pro zem. dávky v Praze z 30. dubna 1930 byla z převodů těch st-lce vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Podané odvolání zamítl okresní úřad, připojiv tyto důvody: »Stížnost brojí proti nabývací hodnotě v platebním rozkazu, uvádějíc, že jak v přiznáních, tak i v podáních z 5. února 1929 bylo prodávající stranou uvedeno, že byla nucena odstoupiti obci ke zřízení chodníku, cesty, ulice atd. bezplatně plochu k veřejnému statku, že 12 smlouvami, ohledně kterých byly společně vydány platební rozkazy de dato 30. dubna 1930, odprodala prodávající strana celkem 12.526.7 m² a, jak již v řízení ukládacím uvedla, postoupila v době rozhodné pro výpočet přírůstku hodnoty bezplatně do veřejného statku plochu 4.400 m², tedy asi 24% celkové hrubé plochy, že prodávající strana sice přistoupila dohodou s inspektorátem podáním z 11. března 1930 na nabývací cenu, avšak v témže podání výslovně žádala, aby bylo použito ustanovení § 8 odst. posl. pravidel o dávce č. 143/1922. Ustanovení § 8 posl. odst. dávk. pravidel, obsažených ve vl. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb., dodatek III., nemůže tu platiti, ježto plocha, kterou zcizitelka musila odstoupiti obci bezplatně pro veřejné ulice, vzata byla podle výslovného udání strany v dopise z 11. dubna 1930 pouze z pozemků nabytých vesměs před rokem 1914, a ke dni 1. ledna 1914 vzata byla jako nabývací hodnota za souhlasu strany částka 31.220 Kč. Ustanovení § 8 posl. odst. cit. dávk. pravidel vztahuje se však pouze na ten případ, vychází-li se od nabývací ceny, jak plyne také z textu ustanovení, v němž se výslovně mluví o nabývací ceně, neboť při nabývací hodnotě ustanovení toto nemělo by žádného smyslu. Stěžující si strana ve svém podání z 11. března 1930 nevyslovila, že přistupuje na nabývací hodnotu s tou výhradou, že bude použito ustanovení § 8 odst. posl. cit. dávk. prav., nýbrž přistoupila na tuto nabývací hodnotu bezvýhradně, a pouze dále v podání tom přednesla žádost, aby při vyměření dávky z přírůstku hodnoty byl vzat zřetel ještě k tam uvedeným okolnostem, mezi jiným k tomu, že podle parcelačního povolení měst. úřadu v Č. ze 14. června 1924 byla plocha per 4.400 m² prodávající firmou bezplatně postoupena do veřejného statku, a aby vzhledem k tomu bylo použito ustanovení § 8 posl. odst. cit. dávk. pravidel. Ostatně podle ustanovení § 16 odst. 2 cit. dávk. prav. okolnosti, na základě kterých se činí při vyměření dávky nárok na výhody (přípočty a pod.), jest v přiznání uvésti a hodnověrně prokázati, jinak k nim při vyměřování dávky nebude hleděno. Strana sice v přiznání uvedla, že odstoupila 4.400 m², avšak neprokázala současně údaj ten, a ani nenavrhla provedení určitého důkazu o tom. Nemuselo proto k okolnosti té při vyměřování dávky býti přihlíženo.«

Další odvolání žal. úřad také zamítl z důvodů rozhodnutí okr. úřadu, k nimž připojil: »Ustanovení posl. odstavce § 8 dávk. prav. mluví výslovně o ceně nabývací a nemá místa, byla-li vzata za základ vyměření dávky obecná hodnota nemovitosti v době nabytí. Hodnotou rozumí se

obecná cena, jakou má věc v určité době sama o sobě, t. j. beze zřetele na břemena, kterými je snad zatížena. Vyměřující úřad není povinen přihlížeti k přípočtům, které strana v dávkovém přiznání neprokázala, a není zejména povinen o přípočtech těch opatřovati si sám nějaké doklady.«

O stížnosti na toto rozhodnutí podané nss — zodpověděv si předem ve smyslu usnesení svého adm. plena z 22. května 1933 kladně otázku kompetence žal. úřadu k instančnímu rozhodování ve věci — uvážil:

Strana domáhala se v adm. řízení, aby při stanovení nabývací hodnoty prodaných parcel byl po rozumu § 8 posl. odst. vzat zřetel na plochy, které odstoupila bezplatně pro veřejné ulice. Žal. úřad odmítl tento nárok především z důvodu, že cit. předpis vztahuje se pouze na případ, béře-li se za základ vyměření dávky nabývací cena zcizené nemovitosti. Nss neuznal tento důvod po právu.

Sporné ustanovení obsaženo je v § nadepsaném »přípočty«. Ratio legis jeho je táž, jako v ustanovení odst. 1 bodu 1; dávka má postihnouti pouze přírůstek hodnoty, který v rozhodné době vznikl bez přičinění zcizitele; proto se k nabývací ceně (hodnotě) připočítávají náklady, které zcizitel v rozhodné době učinil k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti. K těm náležejí zajisté principielně také náklady, které učinil na zřízení veřejných komunikací, jež nepopíratelně mají trvalý vliv na hodnotu nemovitostí. V jaké formě náklad ten učinil, je lhostejno; náleží sem tedy i případ — a ten má právě na mysli odst. posl. § 8 —, když majitel pozemku za účelem zřízení veřejných komunikací odstoupí obci bezplatně část tohoto pozemku. Připouští-li odst. 1 § 8 přípočty tam uvedené docela nepochybně i pro ten případ, vychází-li se při vyměření dávky z nabývací hodnoty, pak není důvodu, proč by v takovém případě neměl býti připuštěn přípočet podle odstavce posledního.

Jestliže poslední odstavec § 8 mluví pouze o ceně — na rozdíl od odst. 1, kde se vedle nabývací ceny uvádí také nabývací hodnota —, nelze z toho čerpati oporu pro závěr opačný. Pravidla slovy »dřívější nabývací cena« nemají na mysli nabývací cenu, resp. hodnotu jako základ dávky, nýbrž stanoví tím míru, jakou se má náklad učiněný ve formě bezplatného postupu ploch na komunikace započítávati.

První důvod, založený na právním názoru, že ustanovení posl. odstavce § 8 vůbec nepřichází v úvahu, béře-li se za základ pro vyměření dávky nabývací hodnota nemovitosti, nemá tudíž v dávk. pravidlech opory.

Na druhém místě žal. úřad, převzav důvody okr. úřadu, uvádí proti nároku strany, že plocha, kterou zcizitelka musila odstoupiti obci bezplatně pro veřejné ulice, vzata byla pouze z pozemků nabytých vesměs před r. 1914. Tento důvod není jasný. Podle posl. odstavce § 8 záleží pouze na tom, aby odstoupeny byly pro veřejnou komunikaci části těch pozemků, které jsou předmětem zcizovacího převodu, a aby se postup stal v době rozhodné pro výpočet přírůstku hodnoty. Kdy zcizitel pozemků těch nabyl, je lhostejno. Z cit. odůvodnění na druhém místě uvedeného není patrno, co vlastně žal. úřadu tanulo na mysli, a není proto soudu možno, zákonitost tohoto důvodu přezkoumati.

Nss nemohl dáti za pravdu ani dalšímu důvodu nař. rozhodnutí, převzatému rovněž z výměru okr. úřadu, že totiž strana v podání z 11.

března 1930 bez výhrady přistoupila na nabývací hodnotu úřadem jí proponovanou. Neboť čte-li se podání to v jeho souvislosti a celku, je přece zřejma vůle strany, uznati oznámenou jí nabývací hodnotu jenom tehdy, bude-li zároveň vzat zřetel podle ustanovení posledního odstavce § 8 na okolnost, že st-lka v době rozhodné pro výpočet přírůstku odstoupila obci bezplatně z pozemků nyní zcizovaných plochu ve výměře cca 4.400 m².

Posléze nelze uznati za správný ani poslední důvod, opřený o ustanovení § 16/2 prav., že strana v přiznání přípočet jí uplatňovaný neprokázala. Strana v přiznání uvedla k poslední otázce, že odstoupila 4.400 m² na základě parcelačního povolení městského úřadu v Č. ze 14. června 1924. Tím nejen uplatňovaný přípočet docela zřetelně naznačila, nýbrž poukazem na konkrétní úřední akt také implicite nabídla důkaz o tom, že a v jakém rozsahu postup se stal. Měl-li úřad nějaké pochybnosti, bylo na něm, aby si parcelační povolení stranou dovolané od ní vyžádal nebo úředně opatřil, nebyl však oprávněn bez dalšího uznati stranu podle § 16/2 prav. za prekludovanou, a to tím méně, když — jak patrno z výměru inspektorátu ze 14. března 1930 — o tom, že strana postoupila pro veřejnou komunikaci plochu 4.400 m², nepochyboval, a pokládal pouze za potřebné vysvětlení, ze kterých pozemků plochy byly postoupeny.

Č. 10.678.

Samospráva obecní. — Samospráva okresní. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: I. * Členové okresního výboru jsou legitimováni k stížnosti na nss do rozhodnutí min. vnitra, jímž byla zamítnuta jejich stížnost, podaná ve smyslu ustanovení § 97 odst. 4 zák. č. 125/1927 Sb. proti opatření zemského presidenta podle ustanovení § 97 odst. 2 téhož zák. — II. * O stížnosti, podané členy okresního výboru proti opatření zemského presidenta podle § 97 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb., rozhoduje min. vnitra jako úřad odvolací, a může proto potvrditi opatření to i z důvodů jiných, než kterých použil zem. president. — III. * Zemský president jest podle § 97 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. oprávněn z úřední moci zrušiti i taková usnesení okresního výboru, jež okresní výbor činí u výkonu dohlédací moci nad obcemi podle § 99 odst. 1 téhož zák. — IV. * Orgán povolaný podle § 212 odst. 6 plat. zák. schvalovati usnesení obce o systemisaci služebních míst a platech s nimi spojených je v této funkci povolán toliko zkoumati, neodporuje-li usnesení to předpisům, daným pro systemisaci služebních míst u obce a pro platy s nimi spojené. — V. * V odst. 1 § 212 plat. zák. nelze shledávati normu, že by systemisace míst u obce musila býti adekvátní systemisaci míst v službě státní, jak tato administrativními opatřeními skutečně byla provedena. Předpis ten brání pouze tomu, aby jednotlivá místa ve službě obecní nebyla požitkovými a jinými služebními právy dotována lépe, nežli všeobecně připouští platový zákon.

(Nález ze dne 1. července 1933 č. 7441.)